

D ů v o d y :

Především jest se obíratí tvrzením dovolatelovy odpůrkyně v dovolací odpovědi, že se dovolatel tím, že nájemní poměr dopisem ze dne 6. července 1929 zrušil výpovědí a se vystěhoval, vzdal žalobního nároku a tím i možnosti dovolání z odvolacího rozsudku. Žalované nelze přisvědčiti. Okolnosti, které uplatňuje, nastaly po prohlášení napadeného rozsudku, jsou v dovolacím řízení novotami, k nimž podle § 504 c. ř. s. nelze přihlížeti. Vzdání se žalobního nároku může se státi jen v prvé stolici bez přivolení žalovaného (§ 237 c. ř. s.) až do konce ústního přelíčení, a to v ý s l o v n ý m prohlášením (srovnej § 208. č. 1 csř. a § 384 csř.), a také upuštění od dovolání musí býti v ý s l o v n ě prohlášeno (§§ 484 prvý odstavec a 513 csř.). Nemůže se tak státi konkludentním prohlášením (§ 863 obč. zák.). Neshledal tedy dovolací soud, že se dovolatel vzdal nebo že opustil od dovolání, shledal však, že dovolání opřené jedině o dovolací důvod podle čís. 4. Šu 503 csř. jest bezdůvodné, neboť sporná věc byla v napadeném rozsudku posouzena správně, a dovolacími vývody nejsou vyvráceny věci i zákonu vyhovující důvody řečeného rozsudku. K dovolacím vývodům jest podotknouti toto: Třebaže jest zjištěno, že při uzavření nájemní smlouvy bylo ujednáno, že dovolatel jest oprávněn v najatých místnostech míti ordinační síň, nelze z toho odvozovati, že umístění přístroje pro diathermii spadá pod obyčejné a obvyklé užívání nájemního předmětu určeného z části pro výkon lékařské praxe, neboť bylo odvolacím soudem podle znaleckého posudku MUDr. M-a zjištěno, že používání řečeného přístroje jest u chirurga sice velmi účelné, nikoli však naprosto nezbytné, poněvadž lze léčebných výsledků docílit i jinými způsoby. Již z právní a věcné povahy domovního řádu vyplývá, že, an byl vydán jako jednotný řád spolkem majitelů domů, jsou v něm přirozeně ustanovení nedopadající v každém případě, z toho však nelze odvozovati, že smlouva, která se uskutečnila tím, že dovolatel podepsal domovní řád obsahující v bodu 31 ustanovení: »Nájemník podrobuje se výslovně svrchu uvedeným ustanovením«, jest neplatná jen proto, že se některá ustanovení domovního řádu zřejmě nevztahují na strany rozepře. Případně poukazuje odvolací soud k tomu, že si dovolatel jako akademicky vzdělaný muž musil býti vědom dosahu svého podpisu a že se nelze domnívati, že by byl domovní řád podepsal, kdyby se byl podle ustanovení v něm obsažených zavázati nechtěl.

Čís. 9575.

Rok není zmeškán, byla-li strana v ustanovené době u soudu, soudce však čekal s vyvoláním, ježto strany jednaly o smír, strana pak, když nedošlo k smírnému ujednání, se od soudu vzdálila, načež teprve soudce vyvolal rok.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1930, R II 446/29.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání žalovaného. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, neshledav odůvodněnou výtku zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. s. ř. Nejvyšší soud změnil usnesení odvolacího soudu

v ten rozum, že zrušil rozsudek prvního soudu a vrátil mu věc, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y :

Rok jest stranou zmeškán, když se nedostaví v čase k němu ustanoveném, nebo, jestliže se dostavila, když přes soudcovo vyzvání neprojednávává; nebo se po vyvolání věci opět vzdálí (§ 133 c. ř. s.). Jenom tento předpis může přijíti v úvahu pro posouzení otázky, zda žalovaní zmeškali rok ustanovený k ústnímu jednání v tomto sporu na 11. září 1929 o 10. hodině. Odvolací soud vyšetřil a zjistil formálně správně (§ 473 c. ř. s.), že se žalovaní dostavili k tomu roku včas, že vyjednávali se zástupcem druhé strany o smír, že soudce čekal s vyvoláním věci, avšak žalovaní, nedospěvše ke smírnému vyrovnání věci, se vzdálili od soudu, nečekajíce, až bude věc soudem vyvolána. Když po chvíli soudce věc vyvolal, nebyli u soudu přítomni a na žalobcův návrh byl vynesena rozsudek pro zmeškání. Tento skutkový děj nenaplnuje žádný ze skutkových předpokladů právního pojmu zmeškání. Soud měl v době k roku určené dáti věc vyvolati. Neměl s vyvoláním čekati ani na přání některé strany. Ani žalovaní byli v tu dobu u soudu, ale věc nebyla vyvolána, nelze tvrditi, že se nedostavili včas. Když se později vzdálili, není dán předpoklad, že přes soudcovo vyzvání neprojednávávali, nebo že se po vyvolání věci opět vzdálili. Za těchto okolností neměl býti vynesena rozsudek pro zmeškání. Proto je odvolání odůvodněné a mělo by býti vyhověno již při neveřejné poradě podle § 471 čís. 4 c. ř. s.. Z toho důvodu byl shledán rekurs žalovaných odůvodněným a bylo o něm rozhodnuto, jak jest ve výroku uvedeno.

Čís. 9576.

Pensijní pojištění.

Zaměstnavatel ručí zaměstnanci za škodu, jež mu vznikla tím, že mu nemohla býti pro opomenutí včasné přihlášky k pensijnímu pojištění započítána do čekací doby služební doba vykonaná za účinnosti zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. na rok 1907, nejen proto, že ho nepřihlásil k pojištění v dodatečně lhůtě podle § 73/(7) čís. nař. ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák., nýbrž i proto, že ho nepřihlásil k pojištění již za účinnosti zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. na rok 1907, předpokládajíc, že nešlo o výjimečný případ podle § 5/(1) zák.

Zaměstnavatel ručí zaměstnanci i za škodu, již mu způsobil tím, že ho po začátku působnosti zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. na rok 1907 přeložil z měsíční do týdenní mzdy, stalo-li se tak k obejití tohoto zákona.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1930, R II 450/29.)

Zaměstnanec opřel zažalovaný nárok na náhradu škody o zavinění žalovaného zaměstnavatele spočívající prý v tom, že ho nepřihlásil k pensijnímu pojištění a že ho dokonce přeložil v roce 1909, když zákon ze dne 16. prosince 1906 č. 1 z r. 1907 ř. z. vstoupil v platnost, z měsíční do týdenní mzdy za tím účelem, by nepodléhal ustanovení